

Cuvântul Domnului

Schițe și material de predicat.

Dumineca a III-a după Înălțarea Sf. Cruci.

Tinărule ție-ți zic scoală!

Luca 7. 14.

Ce întristare, ce durere sfâșietoare de inimă cauzează unei mame, moartea fiului său, fie cât de mulți! Ce n'ar fi în stare biata mamă să deie în momentele aceste, pentru fiul său, numai să-l vadă iar vesel și în joc cu ceilalți frați ai lui!? Dar totul e înzadar. Inchipuiți-vă I. C. ce săgeți de durere au putut străbate prin inima mamei văduve din Naim care e silită să-și petreacă la groapă, singura fericire și mângâiere aci pe pământ, pe unul născut fiul său! Ce n'ar fi în stare să deie pentru viața scumpei sale odrasle!? Și cu toate acestea între șiroaie de lacrimi e silită să-l petreacă la locul de veșnica odihnă, la groapă. A venit la casa ei o mulțime de oameni, s'o mângâie, dar ce-au ajuns covintele acelea, față cu trista realitate când ea avea numai ceasuri, ba chiar numai minute să mai petreacă în societatea scumpului său fiu. Nimica-i foloseau toate.

În ultimul moment, când în urmă mama văduvă a trebuit să-l petreacă la groapă — pentru că toată știința medicală a rămas neputincioasă în fața morții — se apropie de convoiul funebrel adevăratul doctor, doctorul nu numai al trupurilor, ci și-al sufletelor, i se face milă de biata văduvă, și dulcele Isus zice numai cu cuvântul „Tinărule ție-ți zic scoală“. Și-a găzut mortul —, ne spune sf. Scriptură — și a început a grăi și l'a dat pe dânsul mamei sale. La văzul unei fapte.

atât de minunate nu e mirare că „A cuprins frica pe toți, și măreau pe Dumnezeu, zicând: proroc mare s'a sculat într'u noi și'a cercetat Dumnezeu pe oamenii săi“. Iată mila și umilirea nemărginită alui Dumnezeu, care prin un singur cuvânt dă mângăierea și alinarea sufletului celui mai năcăjit.

O. I. C. ! Dumnezeu nu s'a mărginit cu mila și iubirea Sa a face bine numai unor persoane singuratece, ci le-a futins și revărsat, ca o roauă binefăcătoare peste întreg neamul omenesc pentru-că „Așa a iubit Dumnezeu lumea“ — ne spune sf. Scriptură — „Încât pe unul născut Fiul său la dat, — să sufere bătaii, scuipturi și'n urmă moartea crucii — „ca toți ceice cred într'nsul, să nu piară, ci să aibă viața de veci.“

Dar pe lângă milă și dragoste ne-a arătat Dumnezeu și-atot puternicia Lui. Ne-a arătat că El este Domnul cerului și al pământului. El stăpânește viața și moartea. Singur El e în stare să facă cu lumea toată, acea ce toți doctorii din lume nu pot face cu o singură viețuitoare. Să dea numai cu cuvântul mortului viață: „Tinărule ție-ți zic scoală și a înviat Cine dar I. C. va fi nebunul acela, care să nu creadă într'u toate atârănarea lui dela acest mare și puternic Domn? Cine va fi orbul cutezant care să nu esclame cu sf. Toma. Domnul meu și Dumnezeul meu ! Cine ?.

Să cerem dar în rugăciunile noastre dela acest mare și puternic Dumnezeu, să ne învrednicească și pe noi de mila și dragostea Lui părintească, acum și pururea în veci. Amin.

IOSIF BUCUR.

Dumineca VI. după I. Sf. Cruci.

Întoarce-te în casa ta, și spune, câte ți-a făcut ție Dumnezeu.

Luca, 8, 39.

Isus Hristos, trecând lacul Genezaretului a intrat în ținutul Gadarenilor, unde l-a întâmpinat un bărbat cuprins de duhul cel necurat. Nefericitul acesta în haină nu se îmbrăca, nici în casă nu rămânea, ci în mormânturi locuia, cari la jidovi erau săpate în stâncă și închise cu pietri mari. Omul acesta era spaima tuturor trecătorilor și nici ferecat în lanțuri grele nu avea odihnă și n'avea stare nicidecum.

Iub. asc. Sfinții părinți într'un glas mărturisesc că îndrăcitul din sf. evanghelie de azi e chipul fidel al stării sufletești a omului păcătos. Și aieva. Când sufletul omului e cuprins de păcat, de fărădelegi, atunci e despoiat de haina curată a nevinovăției și a darului lui Dumnezeu, atunci e lipsit de toate vrednicile câștigate, atunci s'a rupt prietenia între el și Părintele său ceresc. Sufletul nefericitului păcătos e neliniștit și ațîțat de mii și mii de gânduri, e nestatornic în hotărârile sale și'n simțemintele sale. Nu-și află liniște și nu se oprește decât în adâncul respingător al fărădelegilor sale. Nu-l pot abate dela drumul păcatelor nici poruncile lui Dumnezeu, nici muștrările conștiinții, nici îndemnurile și sfaturile oamenilor buni și chiar nici disprețul lumii. Nu-se află cătușe atât de puternice, cari să-l poată opri de pe calea peririi pe care a apucat.

Uitați-vă iubiților la omul lacom peste măsură după avere! Spuneți-mi caută el mijloacele îngăduite de Dumnezeu să-și înmulțească averea sa? Ține el seamă de legile Domnului, ori de cele omenești? Iea el în socotință drepturile și necasurile semenilor săi? I-se înduioșează inima lui la vederea suferințelor celor oropsiți și mici și nebăgați în seamă din partea lumii? Nu! El e stăpânit de'un singur gând, e mănânat de'un singur dor, să-și adune comoară peste comoară, trecând chiar și peste trupurile fraților săi, nesocotind vaelele și lacrimile văduvelor și ale orfanilor, el e groaza și spaima tuturor, cari au de-a face cu el. Nu-i poate pune stavilă silinței neastâmpărate de-a se îmbogăți nici frica de Dumnezeu, nici frica de oameni! Nu-i aceasta icoana adevărată a omului cuprins de duhul necurat al lăcomiei?

Ori, spuneți-mi iubiților, pot opri lacrimile și suspinele unei soții credincioase și ale copiilor nevinovați pe soțul și părintele cuprins de patima beției, dela prăpastia adâncă a rușinii și a sărăciei? În loc de îndreptare nu vedem decât jale și durere. Nesocotindu-și binele său, ruinându-se pe sine, trage în ruină și pe ai săi. N'are liniște nici odihnă, e neastâmpărat și cu gândul tot la patima sa, nu-l poate încătușa nime și nimic și merge cu siguranță pe calea peririi. În adevăr este asemenea omului îndrăcit din evanghelia de azi desbrăcat de rușine și fără simțământ față de adevărul său bine pământesc și ceresc!

Vedeți iubiților toți acestia nefericiți — și s'ar putea aduce alte multe pilde — sunt chipurile adevărate ale îndră-

citului de azi. Toți petrec departe de casa lor și locuiesc în morminte! Sunt departe de casa lor, adevărat nu-și socotesc prețul neprețuit al sufletului lor, stau departe de interesele adevărate ale binelui lor vremelnic și veșnic. Iși petrec viața în ușurăta și trăiesc cași când n'ar avea suflet nemuritor și n'ar avea să-și dea odată seamă dreptului judecător despre faptele lor.

Iubiților, să știți că din neajunsurile amintite nu este scăpare decât îndreptându-ne cu toată încrederea la izvorul mântuirii și a biruinții noastre: la Dl nostru Isus Hristos. Să cădem și noi la picioarele lui preasfinte, să-i spunem cu durere în inimă și cu lacrimi sincere de pocăință în ochi ne-cazurile și slăbiciunile de cari suntem cuprinși și apoi să nu ne îndoim nici o clipită de învingerea finală. Inima lui Isus și acum e chiar așa de milostivă și îndurătoare cum a fost și s'a arătat și față de îndrăcitul din sf. evanghelie de azi.

În timpul de acum — tot din bunătatea lui Isus — e adevărat că-i mai mic numărul acelor a căror trup e cuprins de duhul necurat, dar — durere — e aproape nesfârșit numărul acelor a căror suflet e stăpânit de păcate grele și de patimi urite și astfel stau sub domnirea spiritului necurat.

Toți aceia cari voesc să se scape de sub tirănia păcatului n'au de făcut altceva decât să urmeze porunca lui Isus: „întoarce-te în casa ta“, adevărat oprește-te omule baremi pe un moment, reintră în tine însuși, gândește-te, unde vei ajunge dacă vei urma pe calea apucată a fărădelegilor! Și gândurile aceste sfinte îl vor îngrozi și pe cel mai mare păcătos, îi vor da de lucru, îl vor neliniști, nu-l vor lăsa în pace, până când nu se va hotărî să pună odată sfârșit stării de-a petrece necontent în dușmănie cu Dumnezeu și va alerga la poalele crucii lui Hristos și de acolo va primi putere și tărie sufletească să înceapă o viață nouă și plăcută lui Dumnezeu. Ori cât de mari și multe ar fi patimele să nu uitați că puterea și mila lui Isus sunt fără margini și bunătatea lui întrece răutatea tuturor oamenilor.

Cu un singur cuvânt al atotputerniciei sale a alungat duhurile necurate din trupul nefericitului de azi, chiar așa cu un singur act al voinții sale ne dă și nouă vrednicie să rupem lanțurile grele ale păcatelor, numai să-i cerem cu încredere și durere sinceră ajutorul său.

Dr. AUGUSTIN TATAR.

De ziua sf. Dumitru.

Mare apărător te-a aflat intru primejdii lumea, purtătorule de chinuri.
Troparul Sfântului.

Un mare învățat francez zice: „comoara cea mai scumpă, pe care a putut-o da Dumnezeu lumii, e sfânta lui lege“ (*Racine*, *Athalie*). De aceea, ceice ne apără legea adevărată alui Hristos, ne sunt cei mai mari binefăcători. Și cu cât vremile, în cari trăim, sunt mai grele; cu cât credința adevărată este în mai mare primejdie, cu atâta și ajutorul ce ni-l dau apărătorii credinței, este mai prețios. Să vedem astăzi, de ce folos ne este nouă apărarea credinței, ajutor pe care ni-l întinde sfântul Dumitru.

De când necuratul a fost pedepsit pentru trufia lui și a fost aruncat în muncile iadului, umblă ca un leu turbat ca să învenineze cu păcate toată lumea. El știe, ce fericire mare așteaptă pe oameni în cer, și, ca să nu aibă oamenii parte de această fericire, din veninul nenorocirii lui vrea să dea la toată suflarea omenească.

A început-o în raiu, unde a prostit pe Eva. Amăgește pe oameni și azi, făcându-i: „ca niște dobitoace necuvântătoare, cu firea fiind spre pierdere și stricăciune, hulind cele ce nu înțeleg“ (II Petr. 2, 12). Dobitoacele nu se gândesc decât la mâncare și beutură. Așa fac și unii oameni, cari nu văd decât numai de trup. De pildă, un bărbat, cununat după legea lui Dumnezeu, găsește o altă muiere, și diavolul îl ațâță, iar el lasă soția legiuită și copiii.

Limpede este vorba Mântuitorului: „Oricine-și va lăsa muierea, și va lua alta, preacurvește cu ea. Și muierea, de-și va lăsa bărbatul, și se va mărita după altul, preacurvește“ (Marcu 10, 11, 12). Mântuitorul zice în evanghelia sfântului Mateiu: „Tot cel ce-și va lăsa muierea sa, afară de cuvânt de curvie, o face pe ea să preacurvească, și celce va lua pe cea lăsată, preacurvește“ (Mat. 5, 32); vezi și Mat. 19, 9). După legea Domnului bărbatul nu-și poate lăsa muierea; când însă o prinde cu altul, poate să-i dea drumul. Dar cum? Limpede grăește sfântul Marcu: „ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă“ (Marcu 10, 9). Dumnezeu împreună pe ceice se căsătoresc, pe aceștia om pe lume nu-i poate despartă.

Va zice cineva: „desparte tribunalul, și de trece la cei noi, desparte protopopul?“ La tribunal se desface căsătoria civilă făcută înaintea notarului comunal, care nici odată nu zice, că slujește în numele lui Dumnezeu. Apoi cu schimbarea religiei pentru ca tu să-ți poți părăsi soția legiuită, lucrul e mult mai gingaș; o să dai tu seama în ziua judecării!

Religia, lubiții mei nu e o casă de petrecere, nici nu putem căuta religie, cum cer poftele noastre, căci atunci suntem din rândul rătăciților, despre cari vorbește sfântul Pavel: „va veni vremea, când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi; ci după poftele sale își vor alege loruși învățători, cari le vor gădili urechile; și dela adevăr auzul își vor întoarce“ (II Tim. 4, 3. 4).

Ca să scăpăm de primejdia de a ne face religia pe placul nostru, ne sunt de folos sfinții martiri sau mucenici. Oamenii aceștia așa de tare s'au lipit de credința cea adevărată, încât nu că și-au căutat câștig trupesc din ea, ci au răbdat hule și batjocuri pentru credința lor, bătăi și asupriri, și chiar moartea. Pildă avem pe sfântul Dumitru. Acesta a fost slujitor lui Dumnezeu în Salonic, unde vestia creștinilor credința cea adevărată. Pentru aceasta l-au batjocorit păgânii și pe urmă l-au junghiat cu sulița: dar de credința cea adevărată nu s'a lăpădat. Pilda lui strălucește ca un soare, „Astăzi lumea toată se luminează cu razele purtătorului de chinuri, și biserica lui Dumnezeu, cu flori fiind împodobită, strigă ție, Dumitre: Iubite al lui Hristos și folositorule cel prea fierbinte, nu înceta a-l ruga pentru robii tăi“ (Vecernia cea mică, Mărire).

Purtătorule de chinuri, sfinte mare mucenice Dumitre, fi-ne și nouă mare folositor și ne întărește credința în aceste zile de primejdie! Amin.

Dr. IOAN BĂLAN.

Dumineca a V. d. în. sf. Cruçi.

Fiule, adu-ți aminte, că ai luat cele bune ale tale în viața ta.

(Luc. 15, 25).

Isus Hristos s'a nizuit de multeori și'n multe chipuri, să ne convingă despre datorința ce o avem, să ne deslipim inima de bunurile și plăcerile pământești. În sf. evanghelie de azi Mântuitorul ne arată pedeapsa ce-i așteaptă pe aceia, cari nu țin seamă în privința aceasta de porunca lui.

Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în vișon, petrecându-și viața zilnic în veselii fără de sfârșit. Înaintea ușii bogatului era un om sărac, cu numele Lazar, care era plin de bube și s'ar fi simțit fericit dacă i-s'ar fi dat să se sature din sfărmiturile, cari cădeau din masa bogatului.

Pe acești doi oameni atât de deosebiți după starea lor socială, i-a ajuns un sfârșit comun: au murit. Pe Lazar cel sărac l'au dus îngerii în sânul lui Avram, ajungând astfel la liniște, la odihnă, la fericire.

Bogatul — dupăcum ne spune pilda din sf. Evanghelie — a ajuns în iad. Aiei i-s'a îngăduit să vadă pe Lazar cel sărac în sânul lui Avram, mulțumit și plin de fericire și simțindu-și tot necazul său, fiind muncit în chip îngrozitor de toate chinurile și mai ales de văpaia focului, strigând, a zis părinte Avrame, miluiește-mă și trimite pe Lazar să-și întingă vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba mea, căci mă chinuesc în văpaia aceasta. La rugarea aceasta a primit dela Avram răspunsul îngrozitor. Adu-ți aminte, că ai luat cele bune ale tale în viața ta, și Lazar așisderea cele rele; deci acum acesta aici se mângăie, iară tu te chinuești.

Hotărîrea aceasta rostită de Avram trebuie să ne înspăimânte, pentrucă ea ne arată mai pe sus de orice îndoială că nu se pot împăca fericirea din lumea aceasta așezată în îndestulirea patimelor cu fericirea adevărată a raiului care este fără sfârșit. Și aievea. Ce l'a mânat pe bogat în iad? Folosirea fără rost a bogăției, sumeția ce-l stăpânea din pricina averii, și îndestularea fără saț și fără măsură a tuturor pof-telor, cu'n cuvânt cece se numește: fericirea lumii acesteia.

Și prin ce a ajuns săracul în rai?

Prin sărăcie, prin suferințe, prin suportarea cu resemnare a disprețului oamenilor cari treceau pe lângă el, c'un cuvânt prin aceea ce lumea numește: nefericir. Din aceasta se vede clar cât sunt de adevărate cuvintele sf. Apostol Pavel, că suferința noastră de acum ușoară și curund trecătoare lucrează în noi mărire fără de sfârșit.

Să nu credeți, iub. creștini, că averea prin sine însași ne-ar împiedeca de-a ajunge la fericire și pentru a fi plăcut lui Dumnezeu trebuie să fi lipit pământului și lipsit de orice îndestulare. Nu! Departe așa gând dela voi. Fiecare creștin fi dator să se silească să-și agonisească bunurile de lipsă pentru susținerea cinstită a sa și a familiei sale. Cine nu-și împlinește aceasta datorință păcătuiește înaintea lui Dumnezeu. Și plăcerile și îndestulările cinstite sunt îngăduite, doar adevăratul creștin trebuie să fie pururea vesel și mulțumit cu soarta sa.

Nu averea, ci câștigarea în mod necinstit a ei, or întrebunțarea greșită a bunurilor pământești, ne duc la nefericire.

Nu plăcerile cinstite, ci cele păcătoase ne împing la nefericire.

Nu silința cumpănită de-ați câștiga cele trebuincioase te duce la osândă, ci faptul că cineva își pune toată inima și își așează întreaga sa fericire în bunurile trecătoare, uitând cu desăvârșire, că fericirea noastră deplină, ținta noastră ultimă nu poate fi aici o zidire, ci singur numai Dumnezeu.

Iubiți creștini, urmați cu luare aminte cele spuse privitor la averile lumii acesteia. Gândiți-vă bine și veți vedea înșivă cât sunt de trecătoare bunurile acestei lumi. Dreptce nu-i lucru cu minte, să vă trudiți peste măsură pentru câștigarea averilor lumești, și să nesocotiți cu totul datorința ce-o aveți de-a vă câștiga bunuri sufletești.

Aducerea aminte a soartei bogatului din evanghelia de azi, să vă slujească de îndemn să purtați cu răbdare neajunsurile și necasurile vieții acesteia în nădejdea sigură că toate vi-se vor răsplăti peste așteptare. Să vă convingeți iubitorilor că nu puteți sluji la doi domni: și lumii acesteia și lui Dumnezeu, pentru că între acestea două: mare prăpastie s'a întărit, încât cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, să nu poată, nici de acolo la noi să treacă.

TELLUS.